

Pep Bou, el mag de les bombolles

“La gent d'ara porta una vida de video-clip”

Miriam Viaplana

El granollerí Pep Bou, molt conegut i admirat pel seu personatge de “bufaplanetes”, va ser el passat dilluns a Granollers en un col·loqui a partir de la presentació de la 9a. mostra de tallers de teatre. Pep Bou va explicar, juntament amb Carme Sansa, la seva raó de ser dins el món de l'espectacle i el seu afany d'investigació dins d'una feina que ells han estriat. Pep Bou, home molt tossut que creu en sí mateix, en la seva capacitat de treball i sobretot, en la capacitat receptiva de la gent.

Pep Bou va entrar en el món de l'espectacle, després d'haver fet altres feines (professor de l'Escola del Treball a Granollers, empleat de banca) savent molt bé per on havia d'anar el seu camí. Com has arribat fins aquí? -La meua trajectòria ha estat en funció de les coses que a mi em venien de gust fer. Jo faig la meua feina, sota els meus criteris. Treballo amb uns determinats elements interessant-me molt per la qüestió estètica de les coses i de les idees. Vaig començar aplicant els meus coneixements d'aparellador i d'arquitectura a les estructures de volum del meu espectacle contruint així l'espai escènic, que era, en principi, el que volia investigar. En funció d'això vaig crear una història que s'adaptés i donés vida a aquest espai. Així es troba un equilibri entre la part propiament teatral i l'espai que ha fet arrancar la història. -Parla'ns del bufaplanetes? -En el moment que em vaig entregar a les bombolles jo anava darrera d'un element que tingués una dimensió estètica. Vaig pensar que les bombolles eren un element importantíssim. Pensa que quan hi ha una bombolla en un lloc les fades es confabulen i es produeix un instant màgic.... Tothom se la mira amb una certa tendresa. Aquest contingut tan efímer i fràgil de la pel·lícula de sabó d'una bombolla em va fer pensar que hi havia alguna cosa darrera de tot això. Aleshores, vaig començar a treballar pel meu compte durant un any. Un dia vaig fer un petit espectacle de confrontació amb el públic. I malgrat que

m'havien pronosticat un final una mica fútil, em vaig adonar que estava treballant amb una joia. Només es tractava de pulir-ho, d'endevinar el llenguatge, de que la gent rebés tota aquella informació estètica i teatral d'una forma subtil, suggerent. -Quina és la força que et fa invertir les hores en l'entrenament d'espectacles com el de les bombolles, i el que estàs preparant ara, amb preses de sabó? -Potser és una força gens real, potser es tossueria. En definitiva és dir: no senyor, jo haig de poder domesticar aquest element i familiaritzar-me amb ell. Potser la força radica en la fe que ting en mi mateix i en l'element que estic investigant, en la confiança que darrera d'allò hi ha alguna cosa més. -Que busques dalt de l'escenari? -La comunicació amb el públic; mostrar el meu treball i que sigui rebut. Hi ha gent que puja a un escenari pel sentit narcicista de la seva pròpia persona. En aquest cas per mi no tindria sentit perquè hi manca la comunicació, l'identificació entre l'espectador i el que està veient. Jo, si hi ha comunicació, ja estic content, no em falta res més. -Tu saps el que vols comunicar en un espectacle determinat? -No, jo sé que m'interessa anar per on vaig, perquè hi ha quelcom interessant. Es tracta d'una cosa innovadora, sense precedents. Ara estic preparant des de fa dos anys un espectacle amb preses de sabó... Hi ha gent que no creu que l'acabi, i fins i tot jo a vegades em desespero, però el que em mou es investigar, trobar el camí possible. Sempre hi

ha una via possible en qual sevol situació de la vida. Pep Bou, científic i artista, aplica tota la seva sensibilitat en la configuració d'una filosofia personal de l'espectacle, entre la magia i la creació. -Adreces el teu espectacle a un públic determinat? -No. Per mi el públic és tot igual, grans i petits. A més no m'agrada concebir un espectacle infantil, perquè aleshores la gent es pensa que has de fer tonteries. Cada persona fa una lectura de l'espectacle al seu nivell, i per mi totes són vàlides. De totes maneres, hi ha una diferència entre l'adult i el gran. La persona gran es pot emocionar, però es reprimeix. En canvi el nen, de repen parla, enmig d'un silenci... i és fantàstic. -Què és per tu el públic? -Representa la continuació del meu treball. Si al públic li ha interessat el que jo he fet, aleshores es tanca el cicle de creativitat, amb la confirmació d'un treball acabat que queda en la ment de les persones. -Has sentit por i/o vergonya alguna vegada? -Moltíssimes vegades, però d'altra banda, davant d'un espectacle sóc molt exigent i molt perfeccionista. La por no em frena a l'hora de mesurar el meu treball. Pep Bou va néixer fa ja uns quants anys a Granollers, quan aquesta ciutat encara era un poble i ha recorregut moltes ciutats i països. Actualment viu a Masnou. Com veus Granollers ara? -Granollers és una ciutat on no tornaria a venir-hi a viure, però d'altra banda hi tinc una relació entranyable. A mi em va costar molt marxar de Granollers, però la meua feina m'ho exigia. Mas-

ESPALLELLA

nou tampoc m'agrada gaire. És una ciutat dormitori, però hi ha el mar... i tampoc m'hi estic gaire. De totes maneres quan vinc a Granollers m'agrada molt perquè veig a la gent coneguda, la família... i m'adono que encara té aquest clima de poble, malgrat la vida “moderna” d'avui en dia, on la gent va a la idea, cotxe per tot arreu, una vida molt més freda i distanciada... una vida de video-clip, que només porta a la vuidor total. És l'Europa aquesta de confort i de be-

nestar que minimalitza les relacions, i que a mi no m'agrada. Heus aquí una breu xerrada amb Pep Bou. Si haguéssim de dir algunes impressions sobre la seva persona destacaria el respecte que mostra per tot el que l'envolta; la confiança envers les coses més insignificants i la sensibilitat amb que les tracta: la màgia que desperta al seu entorn; els mitjons de colorins que porta; i una inconscient reiteració en el verb “respirar”, potser perquè per ell “bufar i fer ampolles” és tan senzill com respirar.

Al Capone

Nota: abo Juan Guerra i vaig a veure a la presó al meu col·lega Escurçó. El que més em toca la moral, per no dir una altra cosa, és el moment que el marica de l'entreda et palpeja per controlar les armes, pistoles o drogues que es puguin entrar. -Què, has acabat de tocar-me els ous?

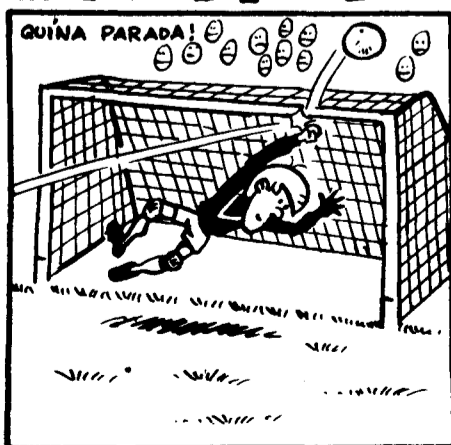
-Bueno sí, no te ponga sale? Després ve el que et diu que només tens 5 minuts per parlar. -Se breve y conciso, tale? -El Escurçó, com se'ls? Quina mala fet, no? -I tant, i a més ara quan ja tenia encarregat el Masserat pel meu avi, ara que ja era mig amo de la Coca-Cola i que estava a punt d'editar els primers

segalls amb la meua cara. -I tot abo amb el sou de carter, no? -Sí, sí, jo represento que sóc del... com en diuen?... ah, sí del proletariat. -I com és que s'han atravet amb tu, l'Al Capone de Correu? -Tens raó, aquesta mones de la Guàrdia Civil, que s'han cregut? Tot un treball de 5 anys tirat per terra. Jo crec que és enveja, un

s'està muntant la gran vida i ja veus... -I els “nois”? -Home, pensant-ho bé als “nois” ja els hi tocava, tant o d'hora s'ha de renovar el personal... si no els feta enxampar també podien tenir un misteriós accident. Només es tracta de fer un simple xantatge, del tipus 7 per exemple. -T'auràs de quedar aquí dins? -Només tal-

taria abo, ja he pagat 10 milions a un inopie perquè em substituï i 10 més al jutge perquè no es sà que l'Escurçó no té barba ni fa 2 metres ni tampoc és geperut. El més car ha estat el funcionari que m'ha protegit de les víctimes dels meves gestions. -Ets el rei, i abo que vas començar d'Al capone los sellos?...
L'Escurçó Negre

EN PAU

J. TUSELL